
Osudový muž

Barbara Taylor Bradford

Když později vešli do pekařství, Eileen je uvítala zářivým úsměvem. Už měla na sobě kabát i klobouk a chystala se k odchodu. V sobotu dopoledne býval krámek plný lidí, ale k polednímu se vyprázdnil a na policích už nezbylo téměř nic. Každý si nakoupil její speciality a teď si na nich pochutnával doma.

Blackie měl vůně krámku nesmírně rád. Byl tu cítit čerstvý chleba, ale i sladké polevy a houstičky nebo jeho oblíbený jablečný koláč.

Krámek patřil jistě Margaret, vzdálené příbuzné tety Eileen. Právě vyšla ze zadních dveří a taky se na něj usmála. V rukou držela táč s masovými koláči a Blackiemu se ihned začaly sbíhat sliny. Když prošla kolem k jinému dlouhému pultu, prohodila: „Brzo si na nich taky pochutnáš, chlapče.“ Pak na něho mrkla.

Blackie se zasmál a připojil se ke strýci, který už sbíral z pultu několik hnědých tašek. „Já ti s tím pomůžu,“ nabídl se a dvě tašky si vzal. Za pár vteřin se už s Eileen vraceli po Town Street domů.

Když v kuchyni odložili tašky, Eileen zanesla pár věcí do spíže a pak se obrátila k Blackiemu: „Pomoz strýčkovi prostříit, oběd bude hned.“

„Jasně,“ odpověděl a hned poslechl. Měl jako obvykle hlad a skvělá vůně pečeného masa mu dělala laskominy.

Když bylo vše připraveno, usedli ke stolu.

Oba muži poděkovali Eileen za jídlo, a tak se na ně usmála a začala vysvětlovat: „Margaret mi dnes řekla, že by si přála, abych pracovala o pár ho-

din týdně víc...“ Zarazila se a pohlédla na manžela. Ten chvíli neodpovídal. „Co si o tom myslíš, Patricku?“

„Jestli věříš, že toho na tebe nebude moc, tak nic nenamítám. Hlavně to nepřeháněj, zlato. Nechtěl bych, abys zase onemocněla.“

„Jde jenom o několik hodin navíc. To, co pečů, jde totiž dobře na odbyt. Margaret je taky ráda za všechny koláče navíc, co zvládnu ke chlebu a houskám. Všechno se vždycky vyprodá.“ Eileen se zasmála. „Budu v pořádku, Pate. Cítím se teď zdravá jako rybička.“

„Tak si to vyzkoušej,“ odpověděl Patrick. Byl na manželku pyšný. Začala v pekárně pracovat jen jako výpomoc, aby si přivydělala nějakým tím koláčem, ale brzy bylo jasné, že je nejlepší pekařka v celém Upper Armley. Měl pouze starost o její zdraví. Před čtyřmi lety málem podlehla vleklé nemoci, a to ho nutilo k opatrnosti. Pracovat rozhodně nemusela. Věděl tedy, že ji to prostě jen baví.

Blackie se natáhl pro misku s piccalilli. Omáčkou s hořčičnou příchutí a zeleninou si rád vylepšoval koláč s vepřovým masem. Ten před příchodem do Anglie nikdy nejedl, ale dnes patřil k jeho oblíbeným, a tak ho měli každou sobotu.

Eileen se těšila pohledem na to, jak jejím „chlapcům“, jak jim říkala, chutná. Jen kvůli tomu jí vaření a pečení dělalo takovou radost.

Blackie seděl na posteli a prohlížel si dvě nové košile. Jak jsou elegantní, říkal si a nemohl se dočkat, až si je oblékne. Možná by jednu mohl vyzkoušet už dnes večer, jde přece do tančírny na Branch Road. Nikdy na sobě vlastně neměl nic zbrusu nového. Tedy až na svetry, co mu upletla paní O'Malleyová, ovšem nikdy neměl nic nového přímo z obchodu. Za poslední roky dorazilo z Irska ještě několik balíčků s obnošenými věcmi od Lassiterových. Poslala mu je Siobhan a nějak s tím vystačil. Pár kousků dostal i od tety, která pro něj něco šikovně přešila.

Zvedl obě košile, zanesl je do šatníku a opatrně je uložil do zásuvky. Pak otevřel jinou a vytáhl svůj sešit z večerní školy. Tři dobře využitá roky, pomyslel si, když v něm listoval, až narazil na složený kus papíru. Byla to vytržená stránka z časopisu, a tak se na ni znovu zadíval a pokýval hlavou. No ano, byla to fotografie zimní zahrady, o které už mluvil s paní Wilsonovou.

Blackie si dělal naděje, že si zákaznice nechá poradit a dovolí mu přistavět k domu něco podobného.

Jack Blane byl chlap z Yorkshiru každým coulem. Sůl země, jak se říká. Narodil se a vyrostl v Upper Armley.

Když Patrick vstoupil do hostince Barley Corn na Town Street a uviděl ho, jak se opírá o barpult, zaradoval se. Byli nejlepší přátelé už od deseti let a stále si dobře rozuměli. Hodně volného času trávili spolu, měli podobné zájmy i pohled na svět. A oběma to zatraceně slušelo.

Jack zvedl ruku, aby na sebe upozornil, a Patrick se k němu rychle protlačil. Cestou ho napadlo, jak jeho přítel ten večer dobře vypadá.

Vysoký, tmavovlasý muž, starý stejně jako Patrick, a tak spolu tvořili dvojici, po níž se lidé se zájmem ohlíželi. Jack měl také výraznou tvář, jen tmavé oči, a lidé si často mysleli, že jsou bratři. Dalo se skutečně říct, že si jsou v mnohém podobní.

Po krátkém pozdravu se Patrick obrátil na barmana.

„Pintu piva, prosím,“ objednal si totéž co přítel a poslal přes pult pár mincí. Když dostal sklenici, hned si s Jackem přitukl.

Pak popíjeli, probírali to i ono, až po chvílce Patrick pivo odložil a naklonil se k Jackovi.

„Narazil jsem na problém a potřeboval bych s tím pomoct.“

Jack se zamračil a také ztišil hlas. „Proboha, snad ne zas s tou hospodyní od paní Burtonové.“

„Ne, nic takového, to je minulost. Od té doby jsem u ní žádnou práci nezval. Jde o kamaráda našeho Blackieho, o Finna.“

„Jaký má problém?“ Jack se rozhlédl po lokále, který se začal plnit, takže hluk narůstal. „Jen klidně mluv, Pate, tady tě nikdo neuslyší.“

„Jde o jednu holku...“

„Že by ta stará písnička? Dostal snad nějakou do...?“

„Ne, nic takového, Jacku. Chce se s ní teprve sejít.“ Patrick se dlouze napil a rychle příteli vysvětlil, co psal Tommy O'Hara v dopise a hlavně kde Moira bydlí.

„V Ham Shanku?!“ Jack se zamračil a po chvílce pokračoval: „Proboha, kdo pošle mladou naivní holku do téhle smradlavé díry? Nejspíš někdo, kdo neví, jak to tam vypadá.“

Patrick přikyvoval. „Hele, slíbil jsem Blackiemu, že tam Finna v sobotu ráno doprovodíme, vyzvedneme ji a pak zajdeme někam na jídlo...“

„Co třeba do Blue Door?“ přerušil ho Jack. „Tam se ti přece líbí a dobře tě tam znají.“

„Máš pravdu. Ale napadlo mě, jestli by ses k nám nepřipojil, aby nás bylo víc. Co říkáš?“

„Jasně že vás doprovodím. Přece vás nenechám jít samotné na tak všivě místo? To ani za svět. Tam to není dobré ani v sobotu dopoledne. O víkendech všichni jen chlastají a pak se rvou.“

„Dělá mi starosti, že ta holka bydlí zrovna tam. Nejspíš s nějakou tetou nebo sestřenicí.“ Pat se zarazil a zavrtěl hlavou. „Neměla se tam vůbec dostat. Pořád myslím na to, že bychom ji měli co nejrychleji přesunout někam jinam.“

Jack se ozval až po chvílce. „Možná měli, jenomže je to velká zodpovědnost, Patricku, to si radši rozmysli.“ Jack se na přítele dlouze zadíval a tvářil se ustaraně. „Eileen by se to možná nelíbilo.“

„To chápu, takhle jsem to nemyslel. Musím říct Finnovi, aby ji dostal do bezpečí. Do Leedsu ji poslal nějaký Tommy O’Hara, který nejspíš netuší, jak to v Bank vypadá.“

„Jsem rád, žeš pochopil, jak jsem to myslel. Blackie je prima kluk, taky dost vydrží, a jistě i on nějak pomůže. Příští sobotu teda pojedu s vámi a mezitím vymyslíme, co by pro ni bylo lepší. Možná by mohla bydlet tady. Upper Armley je bezpečné místo a práci by tu taky snadno našla. Třeba v Thompsonových mlýnech. To je rozhodně jistější než dole ve městě.“ Jack se napil piva.

„Souhlasím. Můžu se taky zeptat paní Wilsonové, jestli by nepotřebovala další služku. To je práce i s ubytováním. Wilsonová zaměstnává několik lidí – komornou, kuchařku, domovníka a pak lidi zvenku na jiné práce.“

„Dobrý nápad. Já zas zkusím sestru. Adele zná hodně zámožných žen, pro které šije. Možná ji taky něco napadne.“

„To je od tebe hezké. A když to nevyjde, najdeme aspoň někoho, kdo pronajímá pokoj, aby si přivydělal. Třeba v Greenocks nebo v Thorntons.“ Patrick si povzdechl. „Já vím, jsem asi blázen, když si dělám starosti o děvče, které jsem ani neviděl. Zkrátka nemůžu snést představu, že zrovna dorazila z Irska, nemá tady rodinu a je sama v takové díře. Znásilnění je tam na denním pořádku a vraždy vlastně taky.“

„Nemyslím si, že to přeháníš, Pate. Jsi prostě dobrý člověk, co má svědomí, a věří svým instinktům. Tohle je opravdu těžká situace. Připojím se k vám. Budeme sice vypadat skoro jako gang, ale co na tom sejde?“

Patrick se zasmál. „Když jsme byli kluci, říkával jsem, že když je nás víc, nemáme se čeho bát. A tys odpovídal, že se můžeme porvat s celým světem klidně sami dva.“

Jack se zazubil a v černých očích se mu zalesklo. „To přece pořád můžeme.“

„Vždyť nejsme tak staří, co? Třicet čtyři, co to je? To je nejlepší věk, Jacku!“

Zatímco si Pat s Jackem objednávali další rundu, nedaleko od Barley Corn na Branch Road vcházel Blackie s Finnem do oblíbené tančírny.

Tady Blackie rád trávil sobotní večery už pár let potom, co dorazil do Anglie. Irské tance miloval a skoro vždycky si tady i zazpíval s kapelou. Jeho zpěv všechny bavil a pak si užíval potlesk nebo volání po přídavku.

Dnes si oba všimli, že je tančírna poloprázdná, a mnoho obvyklých hostů chybí. Blackie se obrátil na Finna: „Nějak vylidněno, co? Nechápu proč, kapela hraje jako vždycky.“

Finn přikývl a zmateně se rozhlížel. „Doslechl jsem se, že jeden z těch oblíbených kluků měl nehodu. Však víš, Andy Paulton, ten dobrý tanečník, co ho tu holky vždycky obletovaly.“

„No ano, toho znám!“ vykřikl Blackie. „Co se mu stalo? Jakou nehodu měl?“

„Prý ho porazil splašený kůň a přejel kočár.“

„Panebože! A je mrtvý? To asi nepřežil, že?“ zděsil se Blackie.

„Přežil, ale je těžce zraněný,“ odpověděl Finn. „Leží v nemocnici. A jistě víš, že při takových nehodách to člověk dost odnese.“

Blackie přikyvoval a na tváři se mu usadil vážný výraz. „Strýček Pat jednou takhle zastavil splašeného koně. Popadl ho za uzdu, než stihl vyrazit. Ten jezdec, bohatý člověk – jistý pan Fairley, mu moc děkoval a od té doby nás zaměstnává.“ Blackie si náhle všiml dívky, s níž často tančil, a vedl Finna za ní. „Hele, to je Sarah Cloughová. Ta nám o Andym jistě něco poví. Ta ví na každého něco.“

Finn se zasmál. „Často víc, než by člověk chtěl slyšet. Rozhodně víc, než si přečteš v novinách.“

Sarah, pohledná modrooká blondýnka, se na ně zdálky usmívala, a zvedla se ze židle u zdi, aby je pozdravila. Blackie hned spustil:

„Jsem rád, že tě zas vidím, Sarah. Ty modré šaty ti sluší.“

Sarah znovu ukázala dolíčky v úsměvu. „Děkuji, Blackie, tobě to taky sluší. Tahle bílá košile je moc hezká.“

Blackie spokojeně přikývl a Finn se přidal: „Modré šaty ti jdou hezky k očím, Sarah.“ Měla šaty s volánem na sukni a krajkami na živůtku, přesně podle poslední módy.

Chvíli se bavili a smáli, až se Finn odvážil zeptat: „Slyšel jsem o té hrozné nehodě. Víš o tom něco víc?“

Sarah náhle zvažněla a zbledla, a tak ji chvíli nechali, protože se zdálo, že bojuje s pláčem. Konečně se zhluboka nadechla a začala mluvit: „Andy to odnesl, ano. Byla jsem za ním dokonce s jeho matkou, tenhle čtvrtek. Je na tom špatně, ale asi to... přežije.“ Hlas se jí zlomil.

Blackie se natáhl a stiskl jí ruku. Finn se zeptal: „Je tedy vážně zraněný?“

„Ano,“ odpověděla. „Kůň ho podupal a kola vozu mu zlámala ruce a jednu nohu.“

„To ne! Doufám, že si ještě někdy zatancuje!“ zvolal Finn rozčileně.

„Jeho maminka tomu věří. Ruku a nohu má v sádře, doktor říkal, že je i jinak dost pochroumaný, ale nemá vnitřní zranění.“

„Tak aspoň trochu dobrá zpráva,“ řekl Blackie. „Jak dlouho si ho tam nechají?“

„Bůhví, pár týdnů určitě. Ve čtvrtek byl trochu mimo, otupený léky proti bolesti,“ vysvětlouvala Sarah.

„A kdy se to vlastně stalo?“ ozval se Finn.

„Minulé pondělí. Maminka za ním chodí každý den a ve čtvrtek mě požádala, jestli bych nešla s ní.“

„Takže to vypadá na dlouhé léčení?“ vyzvídal Finn.

„Nejspíš ano. A potom by měl ještě odjet do nějakého sanatoria. Chudák Andy bude pěkně dlouho mimo.“

„Všem dívkám tady bude rozhodně scházet, že, Sarah?“ napadlo Blackieho.

„Ano. Tancoval moc rád, zvláště se mnou.“

„To se mu ani nedivím,“ prohlásil Blackie galantně a usmál se na ni.

Finn se mírně mračil a pozorně si dívku prohlížel. „On se ti jako... dvořil?“

„To ještě ne,“ odpověděla, „ale asi jsme k tomu směřovali. Našli jsme v sobě zalíbení.“

Blackie hned zvolal: „Tak proto tě to tak rozrušilo! Každý, kdo ho líp znal, z toho musí být smutný, to je jasné.“

„To je pravda. Hodně známých se po něm ptá a chce ho vidět.“

„Proto tu možná dneska je tak málo lidí, ne?“ zamumlal Finn.

„Ne tak docela. Není tu tak plno, protože Billy Flint si dnes bere Lettice Mapleovou. V Christ Church. A zrovna teď mají nejspíš hostinu.“

„Aha,“ řekl Blackie a všiml si, že to dívka řekla s jistou hořkostí. „Ty dva asi neznám.“

„O nic jsi nepřišel,“ poznamenala a ušklíbla se. „Podle mě si jeden druhého zaslouží.“

„No ano,“ přidal se Finn. „Oba jsou snobi s nosem nahoru, že? Mám dojem...“

Finn se zarazil, když se rozlétly dveře a do sálu vběhl Alf Smithson. Rozhlédl se, a jakmile si všiml spolupracovníků, běžel k nim.

„Finne, Sarah, neviděli jste tady Gwen?“ zeptal se vyděšeně.

„Ale ano. Někde tu byla.“ Sarah se zamyslela. „Asi jsem ji viděla odcházet na dámy.“

„Nemohla by ses tam podívat, prosím?“ Alf se znovu poplašeně rozhlížel.

„Jistě. Děje se něco?“

„Snad ne. Ale zašel jsem pro ni a její matka mi řekla, že šla napřed, protože se tady má setkat se mnou. Jenže my jsme se domluvili, že přijdeme společně.“

„Ach tak. Hned jsem zpátky,“ řekla Sarah a odběhla.

Alf Smithson se zhluboka nadechl a zavrtěl hlavou. Pak už tišeji dodal: „Omlouvám se, dostal jsem strach, že šla sama napřed. Včera večer jsme se trochu pohádali.“

Blackie přikývl. „Tomu rozumíme, že, Finne?“

Finn přikyvoval. „Nedělej si s tím hlavu. Holky na hádky zas rychle zapomenou.“

„Doufám,“ řekl Alf.

Sarah se vrátila a kroutila hlavou. „Nikdo tam není, Alfe.“

„Probůh, kde může být? Opravdu jsi ji tady viděla?“

„Ano. Pozdravily jsme se, pak si šla pro limonádu a posadila se k baru támhle na druhé straně.“

„Počkat,“ vzpomněl si náhle Finn. „Mám dojem, že jsem ji před chvílí viděl odcházet, když jsem se rozhlížel, jak je tu prázdné.“

„Tak to asi někam odešla!“ zvolala Sarah.

„Tady teď určitě není,“ vykřikl Alf. „Bože, musím ji najít. Netuším, kam mohla jít, ale zkusím prohledat ulice kolem.“

„Jdeme s tebou,“ ozval se rázně Blackie. „Ty taky, ne?“ zadíval se významně na Finna.

„No jistěže.“

„Já se připojím,“ dodala Sarah. „Jen jednu otázku? Nemohla se tedy vrátit domů?“

„Ne, odtamtud právě jdu. Jak jsem řekl, mluvil jsem s její matkou,“ vyrazil ze sebe Alf zděšeně.

„Tak jdeme,“ zavelel Blackie a vedl Sarah přes parket. Dva zbylí mladíci je následovali. Pak všichni vyšli do teplé červencové noci a přemýšleli, kam se vydat dřív.

Když prošli celou Branch Road, odbočili na Town Street a vraceli se zpět k hostinci Barley Corn, Blackie se náhle zastavil a chytil Alfa za paži.

„Proč to vlastně děláme? Tady na Town Street je docela prázdné.“

Alf přikývl. „Měli bysme prohledat boční ulice, nemyslíš?“

Blackie zavrtěl hlavou. „Ne. Proč by se tu Gwen toulala v noci sama? Už se určitě vrátila domů. Kam jinam by šla?“

„Tam jsem ale byl a mluvil jsem s její matkou. Doma určitě není, věř mi, Blackie!“ vykřikl Alf.

„Pak musela jít k nějaké kamarádce. No ano, to se určitě stalo,“ řekl Blackie rázněji. „Ledaže by...“ Odmlčel se a znejistěl. Pak našpulil rty, jako by svých slov litoval.

„Ledaže by odešla s jiným klukem? To jsi chtěl říct?“ opáčil Alf rozzlobeně.

„Bojím se, že ano,“ zamumlal Blackie. „Říkal jsi, že jste se pohádali...“

Do věci se vložil Finn. „A kvůli čemu vlastně?“

Alf si dlouze povzdychl a chvíli nic neříkal. Pak se docela potichu přiznal.

„No ano, kvůli tomu. Znáte Iana Craiga?“

Finn i Sarah odpověděli naráz. „Ano.“ A Sarah pokračovala: „Je pěkný sukničkář. Víte, co tím myslím. Ten se pokaždé honí za jinou, moc si nevybírá.“

„Na tebe to snad taky zkoušel?“ zeptal se Finn a zamračil se.

„Ano. Ale rychle jsem ho odbyla, není můj typ. Takového bych se nedotkla ani koštětem.“

„Tak zlé to s ním je, jo?“ zeptal se Blackie a obrátil se k Alfovi. „Nerad to říkám, ale neumím si představit, že by se teď procházela po Upper Armley. To spíš bude někde s tímhle Ianem. Já ho sice neznám, ale jméno už jsem zaslechl.“

Alf se zadíval na Sarah. „Byla Gwen předtím v sále sama nebo s ním?“

Sarah hned odpověděla: „Sama. Jak jsem řekla, seděla tam a pila limonádu. Ian se tam neukázal, toho bych si všimla. Vždycky se neparuje, aby upoutal pozornost.“

Finna něco napadlo. „Viděl jsem ji odejít, Alfe, nejspíš se domluvili, že se sejdou venku.“ Když si všiml, jak Alf rudne ve tváře, rychle dodal: „Nezlob se, ale to je jediné vysvětlení, je mi to líto.“

Blackie se přidal: „Já souhlasím s Finnem, Alfe.“ Na moment zmlkl a díval se z jednoho na druhého. „Už je dost pozdě, nemá cenu vracet se do tančírny. A stejně je tam mrtvo.“ Usmál se na Sarah. „Můžu tě doprovodit domů. Už je pořádná tma, ne?“

„Díky, Blackie. To budu ráda.“

Finn se obrátil k Alfovi: „A já se přidám k tobě. Máme přece stejnou cestu.“

Alf přikývl, všichni si popřáli dobrou noc a pak se rozdělili.

Sarah bydlela na horním konci Tower Street poblíž křižovatky Whingate, hned naproti parku Charlie Cake. Blackie měl to místo navždy spojené se vzpomínkou na svůj první den v Leedsu a na úžas z jízdy tramvají.

Sarah se cestou po ulici rozpovídala. Mluvila hlavně o Gwen. Jednu chvíli se zadívala na Blackieho. „Gwen je moc hodné děvče, ta by se o Iana nezapomínala. To není nic pro ni.“

Blackie k ní natočil hlavu a svrástil tmavé obočí. „Co tím chceš naznačit?“

„Že nejspíš přece jen odešla domů.“

„To by na ni Alf narazil na Town Street.“

„Mohla to vzít přes St Ives Mount a pak dolů po Ridge Road.“

„Chápu, to by taky šlo,“ řekl Blackie, ale hned zakroutil hlavou. „Jenže proč by to dělala? Po Town Street je to kratší.“

„Třeba aby se vyhnula Ianovi, když za ní slídí,“ napadlo Sarah.

„Aha.“ Blackie o tom chvíli přemýšlel. „A nechtěla se vyhnout taky Alfovi? Říkal přece, že se pohádali.“

„No, to by asi zůstala doma. Ale možná má tančírnu ráda. Všichni tam přece rádi chodíme. Nikde jinde tu zábava není, nebo možnost si zafirtovat.“

Blackie se rozesmál. „To máš vlastně pravdu. Ale jestli tě zajímá můj názor, Gwen se nejspíš před tančírnou setkala s někým jiným, ještě než Alf dorazil.“

„Ale ne, Blackie, ta by si s někým jako Ian nezačala.“

„To je možné, ale třeba potkala někoho nového. Tady je přece spousta milých kluků, ne?“

„No to jistě je,“ souhlasila Sarah. „Asi jsem se ukvapila. Ale už jsme tady, tady bydlím.“

Blackie přidržel branku a pak prošli k domu po zahradní pěšině.

„A jeje, zapomněla jsem si vzít klíč,“ zamumlala Sarah, když prohledala kabelku. Pak se zapitvořila. „Musím zaklepat a sestra se rozzlobí, že budím maminku.“

„Tak klepej jenom opatrně. Sestra to snad uslyší.“

Sarah uchočila mosazné klepadlo a nechala ho zlehka dopadnout na dveře. Za chvíli se za nimi ozval ženský hlas. „To jsi ty, Sarah?“

„Ano, jsem.“

Když se dveře otevřely, objevila se mladá žena, která Blackiemu doslova vyrazila dech. Nikoho tak krásného v životě neviděl. Chvíli jen užasle zíral na zářivé světlehnědé vlasy vyčesané vysoko na hlavě, na oči jako studny a dokonalou tvář. Nemohl od ní odtrhnout oči, ale zdálo se, že ani ona od něj ne.

Sarah si odkašlala a přistoupila ke dveřím. „Nedáš si s námi ještě trochu čaje, Blackie? Večer skončil tak nečekaně a už je trochu chladno...“

Pak se probrala i její sestra. „No ano, pojdte dál. Sarah má pravdu, ochlazuje se.“ Otevřela dveře dokořán a ustoupila, aby Sarah a Blackie mohli vejít.

Když je Sarah zavedla do salonku, vzala sestru za paži a řekla: „Tohle je Blackie O’Neill, Angelo. Nabídl se, že mě doprovodí, když se setmelo. A tohle je má sestra Angela, Blackie.“

Blackie natáhl ruku a Angela ji uchopila. Pak se na sebe znovu tak upřeně zadívali, že si Sarah musela odkašlat několikrát.

Angela tedy Blackieho pustila a začala ustupovat ke dveřím. „Půjdu postavit na čaj.“

Když v salonku osaměli, Blackie promluvil: „Tvou sestru jsem nikdy v Upper Armley nepotkal.“

„Nediv se, bydlí totiž na druhé straně Hill Top a na Town Street moc nechodí.“

„Ona nežije s tebou a tvou matkou?“ podivil se Blackie.

„Ne. Odstěhovala se, když se provdala.“

Blackie měl dojem, jako by ho někdo udeřil pěstí do žaludku, jak moc ho ta zpráva zklamala.

„A za koho se provdala?“ vymáčkl ze sebe poněkud nakřáplým hlasem.

„Pojď se posadit sem k ohni,“ řekla Sarah. „Vdávala se dost mladá za Anthonyho Wellese. Nastoupil k námořnictvu a v roce 1901 padl v búrské válce. Ztracený na moři. Angela už je vdova.“

„To je tedy hrůza, tak mladá a vdova. To je mi líto,“ ozval se Blackie užasle.

„Je jí čtyřiaadvacet,“ řekla Sarah. „Jen na to nevypadá.“

„To tedy ne,“ zašeptal Blackie. Věděl, že je na něm znát úleva, ale také posmutněl při představě tak mladé vdovy.

Ihned mu však bylo jasné, že po téhle ženě zatoužil celou svou duší, a byl rozhodnutý ji dostat stůj co stůj.

Přeložila Soňa Tobiášová